

บันทึกเรื่อง : หมอหนุอยากหาย หนุจะไปดูแลพี่ พี่หนุเป็นมะเร็ง

โดย : พ.อ.พญ. จุติพร รัตนพจนารถ วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า

“หมอหนุอยากหาย หนุจะไปดูแลพี่ พี่หนุเป็นมะเร็ง”

เธอพูดกับฉันแล้วน้ำตาก็ทะลักออกมา ก่อนหน้ามีเหตุการณ์ระหว่างฉันกับญาติ เธอที่ทำให้ฉันจืด แต่เมื่อได้ฟังประโยคนี้อแล้วความจืดมันหายวับไปทันที ในครอบครัว ที่คนหนึ่งเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย อีกคนหนึ่งต้องผ่าตัดตาครั้งที่สองมันจะเครียดขนาดไหน ฉันเข้าใจทันทีว่าทำไมญาติเธอถึงพูดกับฉันแบบนี้

ความเจ็บป่วยของเธอทำให้เราได้พบกันอีกหลายครั้ง หลังตรวจเสร็จเราจะคุยกัน เรื่องพี่สาวของเธอ พี่เป็นมะเร็งปอดกำลังให้เคมีบำบัด พี่ไม่ได้แต่งงาน เป็นแรงสำคัญ ที่ช่วยดูแลกิจการของทางบ้านและดูแลหลานหลานที่อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ ทุกคนยังทำใจไม่ได้ว่าพี่เหลือเวลาอีกไม่นานนัก ฉันให้คำแนะนำเธอบางเรื่องและเธอก็กลับมาเล่าให้ฉันฟังว่าเธอได้ทำอะไรบ้าง มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของการมาตรวจตาไปเลย

ช่วงใกล้ตรุษจีน เธอเล่าให้ฟังว่าปกติที่บ้านจะรวมญาติไปรับประทานอาหารด้วยกันทั้งครอบครัว เป็นการฉลองที่ทำกันมาทุกปี ปีนี้พี่สาวคงจะไม่ไปซึ่งถ้าพี่ไม่ไปงานนี้ก็จะล้มเลิกไปโดยปริยาย ฉันแนะนำให้เปลี่ยนมาเป็นรับประทานอาหารที่บ้านแทน และใช้โอกาสนี้ทำกิจกรรมร่วมกันเช่นการกล่าวชื่นชมพี่สาวเธอ ฉันรู้ว่ามันไม่่ง่ายสำหรับครอบครัวคนจีนที่ไม่ค่อยจะพูดเรื่องความรู้สึกกันแต่อย่างน้อยให้หลานหลานได้พูดก็น่าจะดี

“หมอ พี่หนุปวดทรมานมาก หนุไม่รู้จะช่วยเขาอย่างไรดี หนุสงสารเขา มันทรมานจนบรรยายไม่ถูก”

ฉันให้เธอเยี่ยมจุดสาร “อาทิตย์อัสดง” ฉบับ การดูแลความเจ็บปวด เล่าให้ฟังถึงการ ใช้ดนตรี การชวนพูดคุย การทำกิจกรรมที่ดึงความสนใจ การสัมผัส การนวด และบอก เธอว่าอย่างน้อยที่สุดสิ่งที่คุณทำได้ก็คือ การอยู่เป็นเพื่อนพี่สาวเธอ

แฉับหนึ่งฉันนึกถึงหนังสือ Gesundheit!: Bringing Good Health to You, the Medical System, and Society through Physician Service, Complementary Therapies, Humor, and Joy (ชื่อยาวอย่างนี้จริงจริง) เขียนโดย คุณหมอ Patch Adam ผู้ก่อตั้ง gesundheit institute (gesundheit- ภาษาเยอรมันแปลว่า good health) ที่ West Virginia สอดลึวุดเคยเอามาสร้างเป็นหนังแสดงโดย Robin William มีตอนหนึ่ง Patch ถามคนไข้ที่เป็น ankylosing spondylitis ที่ปวดหลังมากปวดตลอดเวลาว่า มีช่วงเวลาไหนที่เขาไม่ปวดบ้างไหม

เขาคิด

และตอบว่ามี มันคือช่วงเวลาที่เขานั่งดูอาทิตย์อัสดง

.....

จนวันหนึ่งเธอมาบอกทั้งน้ำตาว่าพี่สาวเธอเสียแล้วอย่างสงบ เธอถามว่าถ้าเธอจะบริจาคเงินพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้ที่ไหน ฉันตอบเธอและเสริม ด้วยว่ามีอีกหลายวิธีนอกเหนือจากการบริจาคเงิน เช่น การเป็นอาสาสมัคร ผ่านไป หลายเดือนเธอกลับมาเล่าว่าได้ไปตรวจโรคที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งและเห็นว่ามีการทำ อาสาข้างเตียงจึงไปเข้าร่วมกับเขาด้วย

“รู้สึกดีมากมายเลยหมอ”

“หมอรู้ไหม หนูไปเล่าให้ที่บ้านฟังว่า หนูโชคดีมากเลยที่ได้มาเจอหมอ (ทั้งที่ฉัน รักษาตาเธอไม่หาย) และหมอก็โชคดีมากที่ได้มาเจอหนู”

ฉันยิ้ม

ครั้งแรกนะฉันไม่รู้แต่ครั้งหลังคงจะจริง